

te initiativer, som Socialdemokratiet har støttet. Vi er ekstremt konkrete.

Til hr. Kim Behnke, som jeg ikke kunne svare før i forhold til hjemmehjælpen, vil jeg sige: Det er meget fint, at vi faktisk er i stand til at vise nogle handlinger. Hr. Kim Behnke og hans parti viser jo kun ord og henviser til undersøgelser. Vi går ind og taler med de ansvarlige for hjemmehjælpen ude i kommunerne, og vi gør det på den måde, at vi faktisk også har nogle penge med, så det er muligt at påvirke en bedre tilrettelæggelse de steder, hvor hjemmehjælpen ikke er god nok.

Så vi vil faktisk både tale om det og gøre noget ved det.

Thor Pedersen (V):

Vi skal her endeligt forholde os til finansloven for 1998, og vi mener i Venstre, at den kun kan betegnes som en tynd kop te. Den er uden visioner. Den tangerer det ligegyldige. Den er et resultat af regeringens manglende vilje og mod til at gøre det, der er nødvendigt.

På trods af snart 5 års økonomisk vækst er der forsat ikke et reelt overskud på statens budget, men stadig et massivt underskud på ca. 13 mia. kr. i 1998, som kun dækkes med engang-indtægter på ca. 36 mia. kr., herunder fremrykkede indtægter for 1999 til 1998 samt salg af statens aktier i Tele Danmark – et underskud på trods af, at staten har et ekstra provenu i skatter og afgifter på 74 mia. kr. i 1998 i forhold til niveauet i 1992 korrigeret for den løbende prisudvikling.

Der burde derfor være et massivt overskud, men det hele soldes bare op. Pengene fosser forsat lige så hurtigt ud af statskassen, som de fosser ind. Vi har forsat flere reelt ledige nu end i midten af 1980'erne og forsat færre privat beskæftigede. Til gengæld har vi flere på dagpenge, orlov, efterløn og overgangsydelse. Regeringen har cementeret et forsørgerfamfund med et offentligt udgiftsniveau, som vi ikke har mulighed for at finansiere, når det økonomiske opsving ebber ud.

Vi må konstatere, at vi har en regering, der surfer på en tidevandsbølge i den sikre forvisning om, at tidevandsbølgen aldrig når land. Vi oplever, at der fremføres teorier om, at man kan sikre sig imod konjunkturtillageslag.

Det er selvfølgelig en ærlig teori at tro på. Hvad har menneskene ikke troet på gennem tiderne? Men det er dybt kritisabelt, at man udviser det letsind ikke at sikre de nødvendige

strukturelle reformer og den sanering af dansk økonomi, som er helt nødvendig, hvis teorien om, at højkonjunkturen aldrig ebber ud, skulle vise sig at være forkert.

Det er, når det går godt, at man lettest gennemfører de nødvendige reformer til mindst mulig gene for alle.

Nu vil jeg dog ikke påstå, at regeringen ikke gør noget. Efter succesen sidste år med at opfinde et år med 13 måneders indtægter og dermed 9 mia. kr. mere til statskassen forsøger finansministeren og regeringen at dyrke fremrykning af indtægter fra et finansår til et andet til fuldkommenhed. Det er jo i første omgang en politisk ret smertefri proces. Den bemærkes næppe af almindelige borgere. Problemet er blot, at man forgriber sig på de indtægter, som der senere er hårdt brug for.

Men engangsideindtægter alene gør det ikke; der skal sandelig også nye skatter og afgifter til. Regeringen truer traditionen tro med indgreb mod det private forbrug. Derimod skal det forbrug, som regeringen har det primære ansvar for, det offentlige forbrug, der er ude af kontrol, friholdes.

Ja, og når man så endelig sparer, er det ren teknik med ændrede udgiftsskøn. Den reelle vilje ejer regeringen ikke. Men vi kender melodien: højere skatter til boligejerne, lejeværdi, sygeskat, højere bilafgifter og højere benzinafgifter.

Vi kender regeringen. Her er der ikke nogen begrænsninger for opfindsomheden med nye skatter og afgifter. Afgift på sennep og afgift på ketchup, når man får den emballeret. Toiletrens med afgift og vaskepulver, hvis det er fast emballeret. Ikke på poser til sæbepulver, men sprit til karburatoren:

Brændt kaffe og is et hak nu får,
det er hammer-, hammerfedt,
et flertal nu på ét!

Man har sandelig brugt talentmassen i ministerierne. Tænk, om man brugte den samme talentmasse til den nødvendige omstilling, til besparelser eller til forbedringer i almindelige menneskers valgmuligheder, når det gælder offentligt finansierede velfærdsydelse.

Men her er der en markant forskel på det, regeringen vil, og det, Venstre vil. Vi ønsker at sikre, at den enkelte borger får størst mulig frihed til at vælge selv. Vi ønsker, at de offentlige servicetilbud skal være gennemskuelige og overskuelige. Vi ønsker, at borgerens ret skal sikres, retten til selv at vælge egne løsninger: